

κλειψιάς και άσυνειδήσιας παχυνομένων συναδέλφων των. Ουδέν παράπονον έχουσι κατά των διαφόρων αρχών, εκ των ένόντων λαμβανόντων και περί των δυστυχών τούτων όντων μέριμναν. τó μόνον δέ παράπονον, όπερ έγεννήθη πρό τινων ήμερών είνε ή διαταγή του κ. νομάρχου, δι' ής, έπειδή τέσσαρα δωμάτια δέν έχουσι κλειθρα, οί έν αυτοίς κοιμώμενοι διεμοιράσθησαν εΐς τά άλλα, παράπονον, όπερ προσκαλούμεν τόν κ. Πλαστήραν έν όνόματι του δικαίου και της φιλανθρωπίας ν' άρη εκ του μέσου και πιστεύομεν ότι θα τó κάμη, διότι τόν γνωρίζομεν και φιλάνθρωπον, και δίκαιον. Και μή νομίσετε ότι ή διαταγή αυτή είνε μικράς διά τούς φυλακισμένους σημασίας, εξ έναντίας είνε πολύ μεγάλης και θα τó έννοήσετε, όταν θα έχωμεν τήν άτυχίαν νά σας περιγράψωμεν τά δωμάτια των φυλακών.

Προχωρώ όλονέν έν τώ προαυλίω διά νά φθάσω εΐς τόν διάδρομον των δωματίων, έν τώ μέσω μορφών άγρίων, ήμιαγρίων, κακούργων, ήλιθίων, κατά τó μάλλον και ήττον μή διεγειρουσών τó ένδιαφέρον, ότε τó βλέμμα μου πίπτει επί τινος δροσοπαρείου φυσιογνωμίας, μέ κόμην ξανθήν και μέ ύφθαλμούς πλήρεις έχοράσεως· επί του προσώπου του είνε έζωγραφημένη βαθειά τις μελαγχολία και φαίνεται ότι δέν προσέχει εΐς τήν περί αυτόν κίνησιν και τύβη· ήδη ό φυλακισμένος μου έμπνέει συμπάθειαν, ως πάν καλόν έν τή φύσει, και προκισθάνομαι ότι ό νεαρός ούτος κακούργος δέν εύρίσκεται έδω διά κοινόν έγκλημα.

Προχωρώ, τόν έρωτώ διατί κατηγορείται και εκείνος αΐωνει άφυπνιζόμενος εξ ήδөөς όνειρου.

— Διά φόνον, μοΐ άποκρίνεται διά της μελωδικωτάτης, ως ίταλου άγυιόπαιδος, φωνής του, και παράδοξον, τόσον γλυκός είνε ό ήχος της φωνής του, ώστε ούδεμίαν ταραχήν αισθάνομαι επί τώ άκούσματι της λέξεως.

Του ζητώ πληροφορίας περί των λεπτομερειών του έγκλήματός του, άλλ' άντι άπαντήσεως δύο χονδρά δάχρυα κυλίνονται επί των ροδίνων παρειών του και φεύγει.

Οί άλλοι φυλακισμένοι μέ πλησιάζουσι τότε και μοΐ διηγούνται όχι έγκλημα, ού είνε δράστης ό νεαρός ύπόδικος, αλλά μυθιστόρημα ού είνε ήρωας. Και ιδού το :

Ήγάπα περιπαθώς μίαν νέαν χωρικήν, ύφ' ής άντηγαπάτο επί τινα καιρόν, αλλά μετ' όλιγον εκείνη λησμονούσα τούς έρωτάς της θυμβώνεται ύπό των φράγκων ή και των ταλλήρων γέρο-παρέδρου τινος του χωρίου της, τόν άρραβωνίζεται και μέ περιφρονητικόν βλέμμα βλέπει πλέον τόν καλλιπάρειον τέως έραστήν της· εκείνος άπελπιζεται, κλαίει, της ζητεί μίαν συνέντευξιν, εκείνη έσως θέλουσα νά ιδή έν θυμα των όφθαλμών της και της ξανθής της κόμης τώ τήν παραχωρεί, προσέρχεται εκείνος κλαίων, ίκετευων, διαμαρτυρόμενος, εκείνη ειρων, γελώσα, κοροϊδεύουσα, ότε πίπτει φωνευθείσα ύπό της κάνης του πιστολιού του έξαπατηθέντος έραστού· και αυτός έννοείται διευθύνει τήν άλλην κάνην του πιστολιού επί του στήθους του, πληγώνεται, αλλά δέν άποθνήσκει. Και τó μυθιστορημάτιον τούτο μέ τόν ήρώα του είνε τά μόνα περίεργα πράγματα, άπερ άπαντά τις έδω, πληθουσών των ζωωκλοπών, άναιρέσεων και λοιπών έγκληματικών κοινοτοπιών και των αυτών έν ταις φυλακαίς Σπάρτης.

* *

Άλλ' ιδού έγώ πρό της εισόδου του διαδρόμου του φέροντος πρός τά δωμάτια, έν ώ κλείονται οί φυλακισμένοι και καιρός πλέον νά άφήσωμεν τó προαύλιον, έν ώ πλην της βούτας δέν είδομεν τίποτε άλλο, και όπερ κατά τó λέγειν όλων

των φυλακισμένων είνε ή σωτηρία των και εισέλθωμεν έντός των δωματίων της φυλακής, τά όποια βεβαίως είνε παραρτήματα της κολάσεως μετενεχθέντα εκ του Ταρτάρου επί των πτερύγων Βεελζεβούλ τινος και ριφθέντα έν Σπάρτη.

Έντός των δωματίων τούτων, ό άνήρ της ζωής δέν κυκλοφορεί, οί φυλακισμένοι εύρίσκονται διαρκώς ύπό τήν πίεσιν άτμοσφαιρας πυκνής, ύγρής, γλοιώδους, τολμώ είπειν· έδω τó σκότος αφαιρεί πάσαν έλπίδα, δέν δύναται νά συνυπάρξη μετ' αυτού ή άπελπισία και ή άπογοήτευσίς. Μέρος όπου ούτε ό γαλανός μας ούρανός, ούτε τά άστρα χύνουσι διά του γλυκέος φωτός των παρηγορίαν, είνε δυνατόν ύπό της έλπίδος και του θάρρους νά κατοικηθώσι ;

Και έν τούτοις έν τοίς δωματίοις τούτοις, έχουσι τριών μέτρων μήκος και δύο πλάτος, κατοικουσι και κοιμώνται 20, μετá δέ τήν διαταγήν της νομαρχίας, ής άνωτέρω έκάμεν μνησιν, και 25 άνθρωποι, άναμίζ, ό εΐς επί του άλλου, γέροντες, άνδρες, νέοι, παιδιά, μελετώντες έν μέσω έπιδρομών κορέων και κουνουπιών, άτινα, ειρήσθω έν παρόδω, έν άπελπιστικωτάτη άφρονία εύρίσκονται έδω, εκδικήσεις κατά της κοινωνίας, ήτις δι' έγκλημα εκτελεσθέν τίς οΐδε ύπό ποίας περιστάσεις βασανίζει αυτούς ούτω τρομερώς. Και πόσον έν τούτοις νομίζετε πληρώνεται ό ιδιοκτητής κ. Λεώπουλος διά τας φυλακάς αυτές ; Όκτώ χιλιάδας φράγκων κατ' έτος, μέ τó συμπάθειο. Λογαριάζατε τώρα ότι είνε έννοικιασμένον τó κτίριον πρό δεκαετίας, και φαντασθήτε τί φυλακάς θα είχε τó δημόσιον μέ 80 χιλιάδας φράγκων, ως έδωκε δι' ένόικια. Θα 'πήτε όμως ότι δέν θα ήτο πλούσιος; ό κ. Λεώπουλος. "Ε! δέν πειράζει λοιπόν τότε.

"Ε! λοιπόν, κύριοι Έλληνες, ήλθε ή ώρα καθ'ήν όφείλομεν όλοι μας νά ζητήσωμεν παρ' της κυβερνήσεώς μας, ιδία δέ παρ' του κ. Λομβάρδου, όστις εκ των κατά της χολέρας μέτρων του φαίνεται ότι δέν είνε ως ό προκάτοχός του, τó μεγαθήριον της αναισθησίας, **φυλακάς**. Μίαν φωνήν όλοι λοιπόν άγανακτήσεως, οίκτου και εύσπλαγχνίας άς ρήξωμεν ζητούντες φυλακάς παρ' του ταμείου του έθνους όχι δέ άπό τή τσέπη του κ. Συγγρού.

Και θέλετε νά σας 'πω τί φρονώ, ότι πρέπει νά γίνη άν δέν εισακουσθώμεν ; Ν' αναλάβωμεν ήμεΐς τήν ανοικοδόμησιν τοιούτων δι' έξόδων του Κράτους, και άφού τελειώσουν και μεταφέρωμεν εΐς αυτές τούς φυλακισμένους, τούς εύρισκομένους; εΐς τας σημερινάς κολάσεις, νά ρίψωμεν έν αύταις ταις κενωθείσαις εκείνους οΐτινες όφείλαν νά κατασκευάσωσι φυλακάς, και δέν κατεσκεύασαν. Σας άρέσει ;

Ταύγετος

Αύριον πωλεΐται

εΐς τας όδους και διανέμεται εΐς τούς συνδρομητάς τó ΙΑ' φυλλάδιον τού

ΚΥΡΙΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ

τούς έχοντας τούς έξής αριθμούς του Μή Χάρεσαι : **64, 101, 110 μέχρι 150, 158, 162, 183, 201, 274, 282, 321, 431** νά μās τούς διευθύνουν εΐς τó γραφείον, οί θέλοντες επί πληρωμή.